

Beste voetbalvrienden,

Het was maandag 23 mei, 2e pinksterdag 1988 dat ik rond het middaguur werd gebeld door de toenmalig secretaris met de vraag of ik een uur later in het clubhuis kon zijn voor crisisoverleg. Bij aankomst bleek dat het voltallige bestuur was afgetreden. Er werd een tijdelijk bestuur gevormd waarin ik de functie van 2e secretaris/2e penningmeester op mij nam. Zo begon het avontuur dat ruim 30 jaar zou duren en waaraan nu vanavond formeel een einde komt.

In 1972 werd ik lid van EMS, later Bunnik ’73. Een begenadigd voetballer was ik niet, vraag mij niet een lantaarnpaal te omspelen. Ik was beter in tegenhouden. Ik speelde in de lagere elftallen op zondag. Het 6e en 7e waren mijn teams met legendarische teamleden. Ooit een seizoen in het 4e. We degradeerden dat seizoen met aan het eind 0 punten.
Het voetbaltalent dat ik bezat waren penalties. Een aantal maal haalde ik de finale van de penaltybokaal bij de afsluiting van het seizoen. Met als beste prestatie een 2e plaats!
In februari 1988 kwam er abrupt een einde aan mijn voetballoopbaan door een ernstige knieblessure. Anders had ik nu vrijwel zeker bij de 45+ meegedaan.

Toen ik nog voetbalde was ik leider, coach en speler-aanvoerder tegelijk. Tijdens het wekelijkse leidersoverleg op donderdagavond had ik het nogal eens aan de stok met

de leiders van de hogere elftallen. Maar ik vond dat wij er net zo bij hoorden als de grote jongens. Iedereen gelijk! Dat gold later ook voor mij als lid van het bestuur.

In de jaren 80 had ik een computer thuis en begon ik met de ledenadministratie. Geen geschreven contributienota's meer, maar acceptgiro's. Voor die tijd een revolutie.
En tijdens de ledenvergadering begon ik wat kritische vragen te stellen over de financiën.
Het resultaat van dit alles was dat ik een soort van 'kernlid' werd. Vandaar dat ik op die bewuste 2e pinksterdag in 1988 van de partij mocht zijn en aan dit avontuur begon.

In 2016 realiseerde ik me dat ik al bijna 30 jaar in het bestuur zat. Na enig beraad met mezelf besloot ik er na 30 jaar, aan het einde van het seizoen 2017-2018, een punt achter te zetten. Tijd voor anderen om het stokje over te nemen. Helemaal niets doen is er niet bij. Een 3-tal taken blijf ik doen: Verenigingsvertegenwoordiger op zaterdagmorgen, de kleedkamerschoonmaak op vrijdagmorgen en de trainingen van de vrouwen-recreanten op vrijdagavond. En iedereen mag bij mij aankloppen voor kennis en historie van Bunnik '73.

Ik heb gedurende de afgelopen 30 jaar een stuk of 4 voorzitters en vele medebestuursleden 'versleten'. Alle bestuursfuncties heb ik bekleed waarvan de laatste 3 jaar als secretaris. Daarvoor mocht ik 6 jaar jullie aanvoerder (voorzitter) zijn. Ik kijk daar met veel plezier op terug.

In de loop der jaren nam het aantal mensen dat iets voor de vereniging wilde doen af en bleven er taken liggen. Een klusje wilde men nog wel doen, maar het structurele werk niet. Omdat ik van huis uit geleerd heb aan te pakken nam ik werk dat bleef liggen op me. Sommige zaken moesten gewoon worden gedaan en als niemand dat doet, dan moet iemand dat doen. Zo werd er door menigeen vreemd tegenaan gekeken dat ik als voorzitter kleedkamers liep schoon te maken op vrijdagmorgen. Gaandeweg kreeg ik toch wel een enorme takenlijst. Dit was eigenlijk niet goed voor de vereniging. Veel werk op 1 paar schouders. Het was ook een risico.
Voor de werkgroep Vrijwilligerswerk heb ik mijn taken opgesomd en kwam tot 1,5 A4tje. Bij de aankondiging van mijn vertrek heb ik ook tegen het bestuur gezegd: zoek voor mij maar 5 anderen. Gelukkig is dat nu deels gelukt voor de secretaris, ledenadministratie en webmaster en sinds gisteravond voor de Nieuwsbrief. Maar nog steeds zijn veel van mijn taken niet ingevuld. Zij worden tijdelijk waargenomen door de huidige bestuursleden. In feite is er op dat vlak dus niet veel veranderd.

Er waren diverse hoogte- en helaas ook dieptepunten. Niet alleen sportief.
Om met de laatste te beginnen: We hebben afscheid moeten nemen van leden. Soms verwacht en soms, zoals nog maar een jaar geleden, onverwacht en veel te jong. Op die momenten toonden we waar we als club sterk in zijn. Samen één!
We hebben in een paar uitzonderlijke gevallen impopulaire maatregelen moeten nemen omdat er voor bepaald gedrag geen plaats is binnen Bunnik '73. Het resultaat hiervan is wel dat we sindsdien onze eigen 'Gedragscode' hebben. Lees hem nog eens na.

Sportief waren er kampioenschappen en promoties, maar ook weer degradaties. Dat hoort bij de sport. Ik heb mij nooit echt beziggehouden met het voetbalgebeuren zelf om de eenvoudige reden dat ik daar te weinig verstand van heb. Door mijn privé-situatie was ik weinig aanwezig, zeker als voorzitter, bij de wedstrijden van het eerste. Niet iedereen is hiervan op de hoogte wat leidde tot wat onbegrip en kritiek. Helaas was en is het niet anders en ik vraag begrip daarvoor.

Af en toe waren er zaken van de lange adem. Dan hebben we het over het huurgeschil met de gemeente Bunnik dat maar liefst 7 jaar heeft geduurd en de renovatie van de kleedkamers. Als ik eenmaal beet heb dan laat ik niet snel los. Ik had toen weinig vrienden in het gemeentehuis. Maar uiteindelijk is het toch allemaal opgelost en de relatie met de gemeente is sindsdien goed. Wel weet ik hieruit dat de politiek niets voor mij is.

Een ander hoogtepunt is de aanleg van het kunstgrasveld, nu alweer 4 jaar geleden. De status van het toenmalige trainingsveld was onhoudbaar en we kregen een unieke kans bij de BAM voor een pilotveld. Er moest heel snel worden geschakeld en gehandeld. Binnen een half jaar konden we er op spelen en ik moet zeggen dat dit veld een van de beste dingen is die ons als club is overkomen de afgelopen 30 jaar.

Tenslotte wil ik het nog hebben over het initiatief dat ik 5 jaar geleden nam met de organisatie van het 'Koningsdag Kinder Oranjefeest'. Ik hoop echt dat jullie dit komend jaar oppakken. Niet voor Bunnik '73, maar voor onze kinderen. De glimlach op het gezicht van die kindergezichtjes doet je smelten.

Het moment is daar dat ik geen bestuurder meer ben van deze mooie club. De club moet verder, ook zonder mij. Ik heb er het volste vertrouwen in dat dat ook gaat lukken. Er zijn veel leden en vrijwilligers die zich in meer of mindere mate inzetten voor de club. Maar het zouden er veel meer kunnen en moeten zijn. Argumenten als geen tijd snijden bij mij geen hout. Het is geen kwestie van 'tijd' maar van 'prioriteit'! Kijk naar mijn takenlijst en zie welke daarvan nog niet zijn belegd. Keus genoeg.

Bunnik ’73 is een gezellige club met een dorps karakter. We zijn staan goed, sportief en sympathiek aangeschreven en zijn bij mijn weten nooit in opspraak geweest. Regelmatig kwamen we de afgelopen jaren positief in de media, zelfs de landelijke journaals kwamen op bezoek. De KNVB weet ons te vinden voor hun activiteiten. Laten we proberen dat zou te houden.

Als ik voor mijzelf terugkijk op de afgelopen 30 jaar dan was het leerzaam en inspirerend. Ik heb er een enorm netwerk aan over gehouden. Maar ik kijk er vooral op terug met heel veel voldoening. Iets te kunnen betekenen voor andere mensen is voor mij van grote waarde. Het zien dat iemand blij is of de organisatie goed loopt met tevreden gezichten geven mij energie en zijn de inspiratie om verder te gaan. Wat ik misschien wel het mooist vind bij de club? Dat zijn voor mij onze kikkers op zaterdagmorgen. Man wat is dat mooi. Mooier dan een wedstrijd van het eerste. Dat wil ik en moeten jullie koesteren! Die kleine mannekes en meiskes, in veel te ruime kleding, zo onbevangen en puur. Werkelijk een genot om naar te kijken. Die kleintjes zijn onze toekomst en we kunnen veel van ze leren. Laat nooit het kind uit jezelf verdwijnen! Doe eens gek als je dat wilt en gebruik vooral je creativiteit. Net als die kinderen.

Wat mij rest is iedereen, aanwezig en niet aanwezig, te bedanken voor de steun en gezelligheid gedurende deze 30 jaar. Zonde jullie en mijn thuisfront had ik deze klus nooit kunnen klaren. ‘Samen maken en zijn we de vereniging’. Ik wens mijn opvolgers veel succes bij het springlevend houden van mijn cluppie Bunnik ’73.

Ik blijf betrokken bij de club. Nu zelfs als erelid! Het had niet gehoeven, het was niet mijn drijfveer. Maar nu het zover is moet ik bekennen er toch hartstikke trots op te zijn. Trouwens: jullie hoeven geen U tegen me te gaan zeggen.

Dank, heel hartelijk dank. Het ga ONS Bunnik ‘73 ook zonder mij als bestuurslid goed!

Eef

16 november 2018